

Slovo in vrnitev.

„Ne hodi, moj sinko, ne hodi za srečo;
pri meni — pri majki — ostani!
Ti vidiš le daljo prijazno vabečo
in gledaš le zvezdo nad morjem blestečo:
a roke ne vidiš na nebu preteče . . .
Ostani, moj sinko, ostani!“
In prosi ga mati, oh, prosi goreče . . .

„Ne morem! Glej, mati: jaz moram po sveti,
jaz moram za srečo prejasno . . .
Saj slišiš to morje globoko šumeti,
saj vidiš tam daljo vso v zlatu goreti —
in sreča prejasna na proti hiti mi.
Čuj pesem vabečo in glasno:
iz morja, iz valov kipečih drhti mi . . .“

Zapljuskali vali in pesem zapeli
o sreči, o dalji mameči,
in ladjo v naročju so svojem objeli;
v to ladjo vsi upi so sinovi seli,
in upe vse materi vali ukrali,
ti vali srebrni, bežeči
preljubega sina so ji odpeljali . . .

In lučca na strmi je skali tam v gori
ponoči tri leta gorela . . .
In žarki tam pravili v jutra so zori
in vitki v večeru drhteli so bori:
„Kdaj sinko se vrne, nas majka vprašuje,
li dolgo še zanj bo drhtela?
In težke vse dni in noči prejokuje . . .“

In mir se po stvarstvu vesolnem razlil je,
a sina iz dalje nikjer še;
li v dalji na mater spomin izgubil je,
li solze za domom že vse izsolzil je
in morda vsa čuvstva je v morje izplakal,
da tam je božični večer še?
Li dolgo še bo na srečo čakal?

Zapluskali vali, je pesem vzdrhtela
o sreči, ki samo doma je . . .
In majka je sinu naproti hitela
in sina na bregu morja je objela;
„Po tebi, moj sinko, edino drhtim še,
in želja moja le ta je,
da tebi, moj sinko, edino živim še! . . .“

„Odjadril sem, majka, z menoj hrepenenje
črez morje, tja v tuje dežele. —
A vedi, nad morjem to sreče drhtenje
sij sreče domače je — nje le blestenje.
Zdaj spet sem pri tebi — pri majki le mir je;
te sreče mi dalje ne bodo odvzele:
privedel domov me božični večer je . . .“

Dušan.

Škrat.

Gozdni škrat, rdeči škrat,
dolgo brado ima baš,
dolgo kakor kralj Matjaž,
v roki grajski ključek zlat,

v gradu je prepolna kad,
kjer za pridno je dečad
shranjen sladki mandolat.
„Bi li, Jožek, ti ga rad? . . .“

Zorislav.